Написав Анастасія Тенжала
Середа, 07 вересня 2022, 11:45

Стрічаючи в житті своєму грози,
В безсиллі відступаємо назад,
Ховаєм від оточуючих сльози,
Ковтаєм їх як згірклий шоколад.

Здається день і ніч ми на колінах,
А серце, наче сонне і німе.
Таїть душа питання наболіле:
Коли ж воно нарешті оживе?

Шукаємо збентежено розв'язки
До фінішу бажаємо дійти,
Та битви не буває без поразки,
У напрямку великої мети.

Тому-то, спотикаючись, вставайте,
Бо втоми зазнають і юнаки,
Надію ж ви на Бога покладайте,
І крила підіймайте як орли.